

Vyškovský cedník 2012

**Sborník oceněných prací
literární soutěže pro děti a mládež
Vyškovska**

**Tři brány
komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci**

Knihovna Karla Dvořáčka

Obsah

Úvodní slovo předsedkyně poroty	5
Vyhodnocení soutěže	7
Eliška Režná – Vlastnosti převrativ	8
Eva Sabová – Zrádná kniha	10
Izabela Adamcová – Zrádná kniha	12
Anežka Horáková - Fotograf	13
Kateřina Orságová – Dobrého je v řádu světa víc	15
Tereza Čejková - Masticárka	19

Slovo úvodem

Šestý ročník literární soutěže pro děti a mládež Vyškovský cedník 2012 obeslalo svými pracemi 35 mladých autorů. Obě kategorie byly tentokrát zastoupeny velmi rovnoměrně, první kategorie osmnácti pracemi, druhá kategorie sedmnácti.

Je to málo, nebo hodně? Je pravda, že oproti minulým ročníkům účast poněkud poklesla, ale stále je dost mladých lidí, kteří chtějí své dojmy, svůj životní postoj, vztahy k vrstevníkům i starší generaci vložit na papír, kteří se touží ze svých pocitů „vypsat“. A navíc jim jde i o konfrontaci. Chtějí své dílo porovnat s ostatními a dovědět se, zda obstojí v konkurenci stejně nadaných vrstevníků.

Ročník 2012 přinesl novinku, každá kategorie měla své vlastní téma. U první kategorie to byla Zrádná kniha, druhé kategorii byl předložen citát T. G. Masaryka „Dobrého je v řádu světa víc, ale to zlé člověk cítí silněji.“ Obě témata zajímavá a určitě inspirativní. Při jejich zpracování se mimo jiné projevil čtenářský vkus autorů. V menší či větší míře byly práce ovlivněny momentálně populární četbou. Mezi řádky jsme poznávali Harryho Pottera i Stmívání. Našel se i Franz Kafka a Charles Bukowski. Bohužel někteří autoři se nechali svými literárními idoly unést do té míry, že jejich vlastní výpověď se ztrácela. V několika málo případech autoři prokázali umění uchopit téma a stylisticky ho zpracovat na velmi dobré úrovni.

Po prvním vyřazovacím kole se do finále dostalo po šesti pracích z každé kategorie. Z těch pak byli vybráni vítězové. Letos jednoznačně ovládly soutěžní pole dívky. Ani v jedné kategorii se neprosadil chlapec. Je to možná škoda, protože „mužský“ pohled je bezesporu zajímavý. Těšme se, že v příštím roce bude úspěšných autorů mužského rodu více.

6. ročník Vyškovského cedníku je minulostí, ať žije 7. ročník.

Mgr. Libuše Procházková, předsedkyně poroty

Vyhodnocení soutěže

Soutěž proběhla ve dvou kategoriích, hodnocení provedla **porota** ve složení:

Mgr. Libuše Procházková, předsedkyně poroty
Dagmar Marušincová, zástupkyně vyhlášovatele
Kateřina Foltánková
Tomáš Dorazil
Petr Muzikář

Finalisté

1. kategorie:

Adamcová Izabela, Klusalová Zuzana, Michálková Veronika, Pospíšilová Hana, Režná Eliška, Sabová Eva

2. kategorie:

Čejková Tereza, Horáková Anežka, Moresová Martina, Morongová Tereza, Orságová Kateřina, Václavíková Karin

Vítězové

1. kategorie, 11 – 14 let, motto: Zrádná kniha

1. místo: Eliška Režná – Vlastnosti převratic

2. místo: Eva Sabová – Zrádná kniha

3. místo: Izabela Adamcová – Zrádná kniha

2. kategorie, 15 – 19 let, motto: Dobrého je v řádu světa víc, ale to zlé člověk cítí silněji.

T. G. Masaryk

1. místo: Anežka Horáková - Fotograf

2. místo: Kateřina Orságová – Dobrého je v řádu světa víc

3. místo: Tereza Čejková - Mastičkářka

Eliška Režná

Vlastnosti převrativ

Je odpoledne. Vyučování skončilo a před vchodem do školy stojí náš „debatní kroužek“. „Co máte dneska v plánu po škole?“ ptá se jeden z kamarádů. „Já jdu do kina, už se těším!“ „Já musím na trenál a pak mě doma čekají povinnosti...“ ozývají se odpovědi jedna po druhé. Co budu dělat já? Dnes kupodivu nemám žádný trénink, nic jsem si s nikým nedomluvila. Ale nezapomněla jsem na něco? Ach bože! Bude pololetí a já nemám přečtený do povinné četby ani řádek! Hrůzou jenom vytřeštím oči. „Lidi, já jsem zapomněla na povinnou četbu. Musím valit!“ spěšně na ně zablekotám a беру knihovnu útokem.

Vyběhnu rovnou nahoru, jako „zamlada“. Po chvíli mi ale dochází, že tam nejsem správně. Když tak prohlížím barevné knihy o Krtkovi, podobající se spíš omalovánkám, pomyslím si, že na toto oddělení už jsem asi trochu stará. Sejdu o patro níž a začnu přebírat svazky „dospěláckých“ knih. Je jich tady tolik! Kterou si tak vybrat? V dětském oddělení to bylo vždy snadné, tam se vybírá podle obrázků. Tyhle knihy pro mě ale vypadají všechny tak nepřátelsky a složitě. Jak mám poznat, která kniha se mi bude dobře číst? Učitelka po nás chce kvalitní literaturu, ale pochybuji, že můj žebříček kvality je stejný jako její. Asi by mi „nezbaštila“, kdybych jí odevzdala výpisek ze Stmívání. Brumlám si něco pod fousy a v duchu častuju celý „čeják“, učitelku a povinnou četbu nepěknými poznámkami. „Rypačím“ na knihy v regálech – příliš těžká, příliš rozměrná, příliš malá písmenka, příliš tlustá, příliš šedá, příliš stará, příliš nesrozumitelná... A vůbec, že já hloupá jsem si nevzala seznam povinné četby! Budu muset vybrat asi srdcem. Zavřu oči a nechám ruku šátrat.

Najednou nahmatám něco malého, nenápadného. Otevřu oči a vytáhnu ruku – v ní tisknu maličkou černou knížku. Je na ní vrstva prachu, asi si ji dlouho nikdo nepůjčil. Otrů ji a zběžně prolistuji. Na titulní straně vidím zlatým písmem napsáno Obratná kniha. Nemohu najít jméno autora. Zvláštní.

Začínám pomalu pročitat řádky, ale zdá se mi, že text na sebe nijak nenavazuje. Něco mi ale říká, at' si knihu půjčím a přečtu. Ale přece nebudu číst něco tak nesmyslného. Vrazím knihu zpátky do police a začnu se pít po nějaké plnohodnotné četbě. „Tak, bude to W jako Wolker nebo S jako Shakespeare?“ zeptám se tak nahlas, až se z vedlejší uličky ozve popuzení: „šššš!“ Špitnu omluvu, rychle popadnu Bylo nás pět od Poláčka a utíkám domů.

Večer stále přemýšlím o té knize. O té malé černé, zlatě nadepsané knížce. Nemohu se ani pořádně soustředit na čtení. Co to může být za knihu? Obratná kniha. Že by příběh nešťastné lásky mezi dvěma cirkusovými trapezisty? Nebo dramatický román z palačinkárny? Nemohu na knihu přestat myslet, at' se snažím, jak chci. Moje myšlenky pořád utíkají jinam, zvědavost mi nedá spát. Hned zítra musím jít a tu knihu si půjčit!

Druhý den po škole letím z oběda přes šatnu rovnou do knihovny. Přehrabuji polici, ve které jsem knihu našla. Ale nikde nic. Aha, tady je! Jen jsem ji přehlídla. Popadnu knihu a jdu s ní rovnou ke knihovnici. Položím ji na pult a najednou si všimnu, že kniha nemá ani kód. Knihovnice koukne na knihu, pak na mě, zpět na knihu a zase na mě. Zvednu obočí. Tázavý výraz řekne všechno sám. „Knihy k prodeji se odevzdávají u vedlejšího pultu,“ upozorňuje

mne knihovnice a ukazuje prstem, kam že jsem to asi chtěla jít. „Ale já tuhle knihu nechci prodat. Našla jsem ji nahoře v polici. Chci si ji půjčit,“ odvětim a zvednu obočí ještě o kousek výš. „Aha, ta se tam asi musela nějak zatoulat. Půjčit se nedá, ale jestli chceš, můžeš si ji za symbolickou korunu koupit,“ pokračuje. Je mi učiněna férová nabídka. Plácnu na pult korunu, slušně poděkuji a spokojeně odcházím. Svůj získaný poklad láskyplně třímám v rukou.

Když dorazím domů, je tu jen sestra. „Tak co? Jak bylo ve škole?“ slyším hned, jak zavřu dveře. „Co se staráš?!“ vyštěknu na sestru, ani nevím proč. Chytnu se za pusou a utíkám do kuchyně, než mi tu hrubost oplátí. Zalezu do pokoje, prásknu s batohem do kouta a rychle otvírám knihu. Přečtu několik řádků z náhodné stránky. „Hergotfagot, to jsou nesmysly!“ rozčílí mě můj čtenářský neúspěch a švihnu knihu na stůl. Vlezu do vedlejšího pokoje „Vypadni od počítače, sedíš u toho celý den. Teď jsem na řadě já!“ zavrčím na bratra. Ten jen vyvalí oči a bezhlesně se odplíží pryč. Nedovolil si ani otráveně vzdechnout. To je divné. Chvilku pročítám zprávy na internetu a už je večer. Slezu teda dolů do kuchyně. Tam už máma vyzvídá, jak jsme se celý den měli a co si dáme k večeři. „Co uděláme bratrovi?“ ptá se mě. Já se na ni jen škaredě podívám se slovy: „Zlomíme mu nohu!“ Mamka se jen pobaveně usměje. Na takové legrácky jsme doma zvyklí.

Po večeři se vrátím do pokoje a znovu otevřu knihu. Na prvním listě je tužkou napsáno „Majetek Elišky Režné“. Nepamatuji si, že bych si knihu podepsala. „Haha, moc vtipný! Co mi vůbec lezeš do pokoje, ty pitomče!“ zařvu na bratra do vedlejšího pokoje. Ale musím uznat, že se asi snažil. Nevědět, že to tam určitě naškrábal on, jeho písmo bych nepoznala. Jen mi to trochu nejde dohromady. Bratr mi většinou na věci bez dovolení nesahá, natož aby mi počmáral knihu.

Už mám knihu několik dní. Od té doby, jako bych to vůbec nebyla já. Ne, že bych běžně neodmlouvala, ale teď? Držkuju na všechny a všude. Jako bych si vůbec neviděla do úst. A ty lumpárny, které provedu! Jakmile se někde děje nekalost, musím být u toho – bitka ve škole, jsem tam. Hořící toaleták na záchodě, hlásím se k tomu. Je sobota a já mám sraz se svou novou „závadovou“ partou. Normálně mezi sebe nováčky neberou, ale asi na ně udělalo dojem, jak jsem rozkopla tu popelnici. Je to tvrdá parta a jejím šéfem je Ot'as. Největší borec na škole – punková imidž, okousané, lihovkou počmárané nehty, drzý výraz v obličejí, vždycky smrdí cigaretami a škodí, kde může. „Jdem, vy paka! Vemte ty spreje, pořádně si to tady kolem označuju!“ zavelí a jímá se sprejovat na první panelák po ruce. Ostatní ho následují. Najednou ale jakoby mě osvítilo. Vzpomenu si, že mě přece doma učili slušnému chování a úctě k cizímu majetku. Sednu si tedy na obrubník a z dlouhé chvíle vytáhnu Obratnou knihu.

Snažím se kousek číst. „Charakter inversum... vlastnosti převrativ...“ kdo tomu má rozumět? Se zmateným výrazem zvednu hlavu od knihy a zjistím, že nade mnou stojí Ot'as. „Co děláš? My tady makáme a ty si čteš?“ hučí na mě, jako by byl snad můj zaměstnavatel. „Vlastnosti převrativ...“, zamumlám. „Co to meleš?“ drže na mě štěká. „Já... víš, to není moje. Vlastně je to dárek pro tebe – Obratná kniha. Chtěla jsem se jenom ujistit, že jsem vybrala správně. Je to něco o historii punkovýho odívání, oblečení naruby a tak. Tak, tady ji máš, je tvoje!“ s úsměvem mu ji vrazím do ruky. Očividně jsem ho ohromila, nezmohl se na půl slova, jen na mě hledí s otevřenou pusou. „Hele a teď už musím jít!“ zatrylkuju, otočím se na patě a poklusem se vydám na cestu domů. Ještě se za mnou ozve: „Hej! Tys tu knihu i podepsala

mým jménem?“ „Jasně!“ zalžu a běžím dál. Snad byly moje domněnky správné.

Druhý den dorazím do školy, očima prodírám davy žáků a hledám Ot'ase. Ten nikde. To je vlastně ale u něj docela běžné. Ale počkat... Kdo to tam pomáhá učitelce s tou hromadou slovníků? Upravený chlapec, ostríhaný, navoněný, polokošili zastrčenou do kalhot. Nevěřím svým očím! Ot'as teď učitele neotravuje, ale pomáhá jim? A ještě se u toho usmívá! Takže jsem měla pravdu a můj plán vyšel. Obratná kniha z vás udělá skutečně jiného člověka. Tentokrát ji ale určitě dostala správná osoba.

Eva Sabová Zrádná kniha

„Život a existence. Dvě naprosto odlišné věci, ačkoliv pro mě znamenají totéž. Pravdou je, že já, Jessica Hodsonová, jsem nikdy doopravdy nežila. Nebo se dá považovat za život pobyt ve světě, který byl vždy postaven proti vám, ve světě kde jste nikdo? Můj život skutečně připomíná jen pouhou existenci, jen stín mé vlastní osobnosti.“

Jessica si po sobě ještě jednou pečlivě text přečetla, deníček opatrně zavřela a otočila klíčkem. Psaní pro ni neznamenal jen oblíbený koníček, skrýval se v něm jakýsi únik od reality. Útěk ze světa, který považovala za nudný a nezáživný, stejně, jak on vnímal ji. Alespoň tak to viděla ona. Jessica byla opravdu spíše taková „šedá myška“, a často byla v pozadí všech velkých událostí. Ne že by byla tak skromná, ale jakákoliv pozornost se jí vždy obratně vyhýbala. Těžko říct, jestli ji vůbec znal jménem někdo kromě Joshe a Alex, jejich jediných opravdových přátel. Ti dva byli to jediné, co jí zbývalo, jen díky nim se jí podařilo zapomenout na samotu, kterou každý den intenzivně pocítovala. S nimi se cítila... výjimečná.

„Tak co, Jess, těšíš se?“ usmál se na ni Josh a když kamarádka nereagovala, rozhodl se získat si její pozornost jinak. Po chvílce dohadování o tom, kdo po ní tu „zatracenou kouli“ vlastně hodil, se Jessica konečně zmohla na odpověď: „Vypadám jako někdo, kdo nemá rád vánoce, Joshi?“ „To ne, ale myslel jsem, že ty školní moc ráda nemáš.“ Ačkoliv si Jessica při cestě do školy snažila udržet kamennou tvář, věděla, že ji všichni prokoukli. Josh měl pravdu, ona nestála o další posměch ze strany spolužáků, nechtěla, aby jí pořád předhazovali, že oni mají spoustu kamarádů, kteří jim dávají drahé dárky a ona jen dva „mamlasy“, kteří dokonce ani nedostávají kapesné. To bylo ale Jess jedno. Dávají jí něco daleko lepšího než dárky, porozumění a přátelství.

Ten den si ale Jessica ke svému údivu nepřinesla domů jen obvyklý pár ponožek od Alexiny babičky, ale také knihu- a navíc od Davea! On byl ten poslední, od koho by něco takového čekala. Jistě, kniha s podtitulem „Dokonalá dívka“ by se dala považovat za dokonalý výsměch do tváře, ale na to teď nemyslela. Byl to Dave, její tajná láska, kdo jí tu knihu dal. Myslela si, že si jí nikdy ani nevšimne, a o to víc, když teď má tolik práce s vedením jedné školní party. I když musela usoudit, že je to trošičku zvláštní od člověka, co se jí ještě minule posmíval kvůli vlasům.

Ještě toho samého dne se pustila do čtení. Po pár odstavcích usoudila, že ta dáma, která knihu napsala, zřejmě nepatřila mezi nejchudší a ani nejméně oblíbené dívky. Její rady na zlepšení nálady tipu „koupit si auto“, Jessica rovnou přeskočila. Zajímavější snad už byly jen závěrečné rady pro „dokonalou dívku“: mít hodně přátel, jít s dobou, někam patřit. To ale ostatně nebylo nic nového. Lampa zhasla a dívčiny oči se pomalu zavíraly.

Následujícího dne při hodině matematiky jí přiletěla na stůl papírová vlaštovka. Když se Jessice podařilo ji rozbalit, pokusila se přečíst i text, který na ni kdosi v rychlosti načmrkal: Nezahazuj se s těma dvěma chudákama, Jess, pojď ke mně do party. Dave. Nejdřív to považovala za nepovedený pokus o vtip, ale pohled, který na ni v nejbližší sekundě Dave vrhl, ji usvědčil v tom, že to myslí vážně. Celý zbytek hodiny si vymýšlela způsob, kterým ho zdvořile odmítnout, protože vstoupit do party, která si dělá obětní beránky z jejích přátel a navíc o ní kolují různé nepříjemné zprávy po celé škole, by nebylo zrovna nejchytřejší. Nicméně když před ní o pět minut později stál s nataženou pravačkou, nevěděla, jak má zareagovat. Konečně o ni má někdo zájem, a navíc pokud má možnost mít spoustu přátel, tak jak je to v té knize, je to tato. Bez sebemenší nejistoty mu podala svou ruku: „Platí.“

14.1. 2016

„Říká se, že první cigareta je úžasná. Já to tak nevidím, tedy zvláště po tom, co na to přišli naši. Cigaretový dech se holt jen tak zakrýt nedá. Ale co oni mi mají co poroučet, co můžu a co nesmím?! Je to můj život, já ho hodlám strávit v naší partě a tam přece kouří každý, takže nevím, co mají. Neznám nic horšího než domácí vězení. Ale to ještě rodiče nic nevědí o tom laně pro případ nouze- a navíc bydlíme jen v druhém patře. Když budu chtít kouřit, tak prostě budu kouřit!“

Netrvalo dlouho, a Jessicu začaly pronásledovat prudké bolesti hlavy a co bylo horší, nedalo se s tím nic dělat. Bylo to její rozhodnutí.

Když se ale zase jednou toulala parkem a vychutnávala si další dávku své oblíbené značky cigaret, uslyšela křik. „Nechte nás! Já ani Alex jsme vám nic neudělali.“ Stál tam Dave s pár lidmi z party a společně kopalí do dvou osob, v nichž Jess poznala své bývalé přátele. Alex ji zahlédla a v očích se jí objevil záblesk naděje. Pohledem prosila svou kamarádku o pomoc. Oči Jessicy jako by ale říkaly: „Nemůžu, tohle jsou mí přátelé, oni mě uznávají.“ Když ty největší kluky přestalo šikanování bavit, všichni odešli. Zůstala jen Jessica a Alex s Joshem, oba hustě pokrytí modřinami. I přes to všechno se Alex zvedla, pomohla na nohy Joshovi a odebrala se k odchodu. V poslední chvíli se však zastavila. „Ty nejsi Jessica.“ Jess na ni vrhla nechápavý výraz. „Jak to myslíš, že nejsem Jessica?“ Alex se na ni podívala pohledem, který u ní Jess neznala. Byl plný nenávisti. „Ta parta tě jenom využívá, copak to nevidíš? On tě nemiluje, nikdo s tebou doopravdy nekamarádí! Ta Jessica, kterou jsem znala, by se nikdy neobrátila zády ke svým přátelům.“ Tohle ji zaskočilo. Ona měla pravdu.

6.6. 2016

„Co jsem to udělala? Jsem to, co jsem celý život nenáviděla, zradila jsem všechno, v co jsem věřila! Je snad horší zradit ostatní než zradit sama sebe? To já ale řešit nemusím- udělala jsem obojí. Nikdy nebudu ta dokonalá dívka, vždy budu jen jednou z davu. Zradila jsem své jediné přátele, svou rodinu, jsem monstrum. Je to začarovaný kruh, nemůžu nic vrátit ani přestat.“

Proč jsem to nechala zajít tak daleko? Nezasloužím si žít.“

Kdybyste toho dne procházeli jednou z nejzapomenutějších městských ulic, zřejmě byste sledovali boj o život jedné dívky, která skočila pod auto. Nikdo neví žádné okolnosti, jen to, že ten boj je marný. Ona si žít nepřeje.

Izabela Adamcová Zrádná kniha

Bylo nebylo jednoho krásného zimního odpoledne na začátku prosince se na paloučku u smrkového lesa sešla všechna zvířátka, která v okolí bydlela. Přišla se domluvit, jak budou probíhat přípravy na Štědrý večer. Pan Veverka měl sepsáno, co všechno je potřeba zařídit, nakoupit, obstarat a připravit. Pomalu předčítal svoje poznámky a zvířátka se sama přihlašovala na úkoly, které si troufla zařídit. Za chvíli bylo u každého úkolu napsáno jméno některého zvířátka z paloučku. Když se rozcházeli do svých domovů, začalo sněžit. Všichni měli ze sněhu obrovskou radost a doufali, že bude bílo i na Štědrý den. S chutí se pustili do plnění úkolů a příprav na vánoce.

Konečně nastal Štědrý den a v lese začaly přípravy na večer. Už od rána rodinka Zajíčkových zdobila krásný mladý smrček. Přinesla si jako baňky nasbíraná drobná červená a žlutá jablíčka, řetěz spojili ze skořápek od vlašských ořechů, mezi ně přivázali sušené houby a nakrájená kolečka mrkvičky. Paní Syslová, pan Datel a paní Srnečková přinesli napečené a voňavé cukroví. Ostatní se také zapojili do příprav. V poledne se rozešli do svých domovů a těšili se na večer. Poslední, kdo navštívil v lese vánoční stromeček, byl Ježíšek, který donesl dárky.

Večer u stromečku na paloučku nikdo ze zvířátek nechyběl. Měli velikou radost z nazdobeného stromečku. Společně povečeřeli, ochutnali cukroví, každý si našel dáreček a poseděl spolu s ostatními. Zbyl poslední nerozbalený dárek. Jezevec ho zvědavě rozbalil. Byla to velká knížka se spoustou obrázků a čtení.

Zvířátka se dohodla, že poprosí sovu, jelikož je jediná, kdo umí dobře předčítat. Paní Straková se jí letěla zeptat. Už zdálky ji viděla a volala na ni: „Paní Sovo, budete, prosím, tak hodná a přečtete nám knihu, kterou jsme dostali od Ježíška?“ „To víte, že ano. Vždy jednu povídku navečer vám přečtu,“ odpověděla paní Sova. „To jste moc hodná,“ poděkovala paní Straková. „Začneme dneska, budeme vás čekat.“ „Dobře, už se moc těším,“ řekla paní Sova.

Všichni netrpělivě očekávali přilet paní Sovy. „Podívejte, už letí,“ začali volat Šnečkoví. Jen se Sova usadila na pohodlnou větev, nasadila si brýle a začala číst první příběh - Jak se snadno šije oblečení. Celý postup na šití byl v knize popsán a zdál se velmi jednoduchý. Maminka Lišková se rozhodla, že dětem ušije podle návodu v knize oblečení. Ráno koupila látku a dala se do práce. Nastříhala ji na díly a sešila je. Když měla první kus oblečení hotový, chtěla, aby si ho vyzkoušel malý Lišák. Ale nějak to nešlo, něco se nepovedlo.

Druhý večer četla paní Sova příběh o zahrádkaření - Jak vypěstovat pampelišku za jeden den. Opět postup vypadal podle knihy velmi jednoduše. Ráno si paní Ovečková řekla: „To přece není nic těžkého, vypěstovat pampelišku.“ Zašla do skleníku, utrhla květinu, doma ji zasadila do květináče a čekala, co se bude dít. Do večera se však nic nestalo. Jen květina úplně uvadla.

Tak pokračovalo čtení příběhů z velké knihy mnoho večerů. Vždycky se některá rodinka rozhodla, že přečtený postup vyzkouší, ale nikdy to nepřineslo žádný uspokojivý výsledek. Pokaždé byla zvířátka zklamaná a smutná, že se jim to nepodařilo.

Jakmile paní Sova dočetla poslední povídku z velké knihy, slečna Veverka se přece jen odhodlala a zeptala se: „Paní Sovo, prosím Vás, jak se ta kniha vlastně jmenuje? Byla tak krásně a zajímavě napsaná, mnoho krásných obrázků a přece se nikomu nepovedlo podle návodu něco vyrobit. Copak jsme všichni tak nešikovní?“ Sova knihu zavřela, otočila na první stranu a přečetla název: „Veselá kniha plná omylů.“ Naráz bylo všechno jasné, všichni pochopili, proč se jim nepodařil žádný postup podle knihy provést. To bylo smíchu, když si na své pokusy vzpomněli.

Nakonec se všichni jednohlasně shodli: „To teda byla pěkně zrádná kniha.“

Anežka Horáková

Fotograf

- ... musím to vydržet. Nemůžu Jarkovi po prvním dnu oznámit, ať mi pošle někoho jiného, když jsem ho tak dlouho uháněla, aby mi vůbec nějakýho fotografa přidělil.

- No počkej, před chvílí jsi říkala, že s ním dělat nemůžeš, že se ho bojíš, že s ním už ani nemluvíš, že je to idiot, že vypadá jak masovej vrah...?

- To je fakt. Asi dám výpověď.

- Neblbni! Kvůli nějakýmu volovi, kterýho ani neznáš?

-Kdybys ho viděla! Normálně jsem na něj byla milá, snažila jsem se udělat dojem, jenže on nereagoval. Už jsem nevěděla, o čem mluvit; dokonce jsem začala o svý rodině, o manželovi a dětech a o psovi. A on jenom tak blbě čuměl, fakt, jako kdyby mě chtěl zabít.

-Ještě čekej, časem se to přece musí zlepšit -

Výlohy jedna jako druhá. A v nich? Nic. Dohromady vůbec nic. Míjím je, jsou mi cizí. Vypadají jak z jinýho světa, takovýho, co v něm není ani jeden nůž. Ani jedna ostrá hrana. Máslo se tam na chleba maže lžičkou. Nehty se tam okusujou. Jenže to je blbost, protože zuby jsou vlastně taky ostrý, že jo. Tak na to mají nějaký speciální udělátko, stoprocentně.

Obchůdky. Butiky. Samoobsluhy. Obchodňáky. Nákupní pasáže. Zbytečnosti. Jinej vesmír, dyť to říkám. Zapadnu do rozšklebenejch dveří uprostřed toho všeho; jsem zase v práci. Šéfová telefonuje. Sotva si mě všimá, a když jí konečně dojde, že jsem to doopravdy já, kdo na ni tak tupě zírá, začervená se. Bradou ukáže na kus papíru. Zvláštní, že tak najednou ztratila řeč. Ještě včera...

-...máte vlastní stůl, i když se předpokládá, že většinu času strávíte v terénu. Jo, a tady – kartička zaměstnance. Bez ní se dovnitř nedostanete, snad jen kdybyste se vloupal oknem.

V té chvíli se odmlčela, protože se jí asi nelíbil můj pohled. Doopravdy mě totiž zaujalo to vloupání, hned jsem si představil, jak bych to asi provedl. Myslím, že jsem na to během té chvíle jejího nesmyslného tlachání došel, jenže potom mě napadlo, že jsem nevzal v úvahu materiál mříží. Už bych se jí zeptal, ale v poslední chvíli jsem si uvědomil, co dělám, a co bych dělat měl. Vlastně je to sebeobrana, přemýšlet o všelijakých blbostech. Pak nemusím-

-Není vám něco, pane Majdyši?

Zavrtěl jsem hlavou. A pak to začalo. Snažila se mě přinutit, abych se s ní bavil, abych se sprátelil. Mluvila o své rodině. O manželovi. O dětech. To teda bylo něco pro mě.

Děti... Viděl jsem to úplně krásně. Pestrobarevně, příměj přenos. Mozek se rozjel špatným směrem. Snažil jsem se znovu vytvořit plán vloupání. Stejně jsem to ale všechno viděl. Ty ručičky, malé kusy ručiček, celý teple červený, a malé žíly a tepny s roztrepeným koncem. Dostal jsem vztek, bylo to jako obvykle - chtěl bych najít toho, co to těm ručičkám udělal, jenže vím, že je daleko. Cítil jsem, jak se mi oči plní děsem.

Ona dokázala jen tak němě stát, v jejím úžasu se zrcadlilo moje vzezření. To konečně zabralo. Ne, k cvokařovi nepůjdu. Ještě by mě někam zavřel.

Řekla, že zítra v osm.

Řekl jsem, že rozumím, děkuju, nashledanou.

Takže má právo být uražená. Byl jsem nezdvořilej a hnusnej. A vůbec mě to netrápí. Stejně by mě nevydržela poslouchat ani čtyři minuty. Nikdo nevydrží. Kromě těch, co ví, o čem je řeč. Vždycky na to přijde, vždycky se to k vám vrátí. Můžete dělat, co chcete, najít si práci, jakou chcete. Můžete skočit z pátýho patra. Bude vás to strašit po smrti. Říkali, že to po pár měsících odezní, možná po pár letech. Samozřejmě, něco zůstane, akorát to snad nebude tak zlý. A já si myslel, jak to zvládnou. Jsem přece tvrdej chlap. Jenže už na letišti bylo jasné - je zle. Nemoh jsem se vrátit zpátky ke svému životu, protože ten už neexistoval. Umřel někde na cestě mezi tím minovým polem, co jsem po něm nevědomky přešel, a mezi polní nemocnicí v Kábulu.

...

- Po týdnu odešel sám. Napsal Jarkovi, že kamsi letí, a zmizel.

-No vidíš, já ti říkala, že se to vyřeší. Jo, a ozvi se zase, až ti vyjde ta reportáž. Aspoň budu mít důvod koupit si ten váš slavnej plátek.

Kateřina Orságová
Dobrého je v řádu světa víc

Stoupám po naleštěných schodech vzhůru. Slyším klapot svých bot na podpatku. Jsou nové, koupila jsem si je spolu s dobře padnoucím kostýmekem. To vše kvůli dnešnímu významnému dni. Budu povýšena. Jsem o tom přesvědčena. Co jiného by po mně Rogers mohl chtít, když mi zavolal a chtěl, abych se zastavila u něj v kanceláři?

Určitě si přečetl můj článek. Nejlepší, jaký jsem za svoji novinářskou kariéru sepsala. Psala jsem o místní politické straně. Nepracuji pro bulvár, z tohoto důvodu jsem se snažila napsat objektivní kritiku. Celý článek stojí na faktech, která se mi podařilo získat od jednoho bývalého člena strany. Také jsem obvolala několik jejích představitelů a udělala rozhovory.

Blížím se ke dveřím na konci chodby ve druhém patře. V duchu plánuji, jak šéfovi poděkuji. Nesmím působit příliš nadšeně. Jsem si vědoma toho, že za svou pracovitost si povýšení zasloužím. Můj nadřízený je přísný, ale umí ocenit osobní iniciativu.

Po zaklepaní vstoupím a pozdravím. Letmo se rozhlédnu po šéfově pracovně. Nad psacím stolem má vyvěšený seznam neodpuštěných přečinů, za které své podřízené okamžitě vyhodí z práce. Pozdní příchody, dlouhé obědové pauzy a surfování po internetu v pracovní době tady neexistují.

„Viděl jsem váš poslední článek,“ naznačil mi, že se mám posadit.

„Ano?“ usmívám se. Jistě mě pochválí.

„Co jste si myslela? Jak jste mohla něco takové napsat?“

Jsem v šoku. Nikdy dříve na mě nekřičel. Zarytě mlčím.

„Viděla jste někdy moje služební auto?“ zaskočil mě, „víte, kdo je naším největším sponzorem? Politická strana, kterou jste tak vehementně kritizovala.“

S mojí kariérou je konec. Nepustil mě ke slovu. „Ale...“

„Ticho! Pro to, co jste udělala, neexistuje žádná omluva. Jak jste mohla házet špínu na nejvýznamnější stranu ve městě?“

„Chcete říct, že můj článek je špatný?! Není tam jediná lež, všechno jsou to ověřená fakta. Psala jsem pravdu.“

„Pravda je relativní pojem a my zde o vaši pravdu nestojíme,“ zamával mi před očima výtiskem mého článku, „sledujte, co děláme s texty, které očerňují naše partnery,“ usklíbl se. Moje měsíční práce mizela ve skartovačce. Svoboda slova v praxi.

Najednou slyším, jak říká: „Dám vám druhou šanci.“

„Proč?“ neskrývám údiv. Rogers přeci neodpouští. Nikdy.

„Co chcete slyšet? Že jste nepostradatelná?“ prohlíží si mě s předstíraným zájmem, „jste ambiciózní. Milá. Především máte smysl pro humor,“ dodává ironicky.

„Skutečný důvod,“ odseknu.

„Potřebuji někoho, kdo napíše článek na téma: Dobrého je v řádu světa víc; ale to zlé člověk cítí silněji,“ prohlásí důležitě.

„To vymyslel kdo?“ očividně mě ta osoba chce zničit.

„Tomáš Garrigue Masaryk,“ obrátí oči v sloup, „nechci žádné kecy o Vánocích ani dětech. Tisk je jich plný. Buďte originální.“

Mám chuť prásknout dveřmi, ale nenechám se vyvést z míry.

Procházím se zasněženými ulicemi a hledám inspiraci. Davy lidí, procházející kolem mě, mi

vřidnost světa nijak nedokazují. Kolik procent je šťastných? Málo.

Doma sedím na pohovce a přemýšlím. O čem psát, když tématu nevěřím? Je mi sedmadvacet, nemám děti, jsem svobodná. Ambiciózní. Miluji svou práci. Nesmysl. Mám ráda vidinu kariérního postupu. Ne spolupracovníky. Už nechci vzpomínat. Nikdy jsem nebyla sentimentální nula. Žiji sama za sebe. Navíc mám pár dobrých kamarádek. Zavolám jim.

O hodinu později sedím s Jal a Cindy ve Starbucks. V prosinci je kavárna přečpaná. Většina lidí popíjí kávu Christmas Blend. My také. Nejdřív vyprávím kamarádkám, že mi šéf zničil článek. Nadávají jedna přes druhou.

„Normálně mi řekl, že mám napsat něco ve stylu: Dobrého je v řádu světa víc; ale to zlé člověk cítí silněji,“ svěřuji se.

„Cože? Nic horšího ho nenapadlo?“ Jal je rozčilená.

„Téma vymyslel Masaryk,“ vysvětluji.

„Nějaký tvůj kolega? Co si jako o sobě myslí?“ reaguje Cindy.

„Mělas mu říct, že jsme sakra v Americe...“ Jal se zarazí. „Čemu se směješ, Angie?“

„To není žádný můj kolega, bože! Masaryk byl první československé prezident,“ dostávám ze sebe v záchvatu smíchu, „musím napsat článek na téma jeho citátu.“

„Prezident neprezident, to téma je na nic,“ konstatuje Cindy.

„Myslím, že kdyby existoval řád světa, bylo by dobro a zlo v rovnováze,“ uvažuje moje neoptimističtější kamarádka Jal.

„Neexistuje. Zlo stoprocentně převažuje,“ Cindy dopije kávu.

„Nechce, abych uvažovala pesimisticky. Mám vychválit svět,“ s odporem si prohlížím skupinu upištěných teenagerů, která právě vběhla do kavárny, „sepíšu nějaký sentimentální kecy.“

Jal se rozohní: „Ignoruj šéfa, piš, co chceš! Žijem ve svobodný zemi. My tvý články milujem! No, nemám pravdu, Cindy?“

„Jo, jo, třeba jaks psala o tom, že 21.12. všichni umřeme krutou smrtí,“ v jejím hlase není ani špetka ironie, „to bylo božský!“ Pesimistických článků jsem napsala plno a sklídily úspěch.

„Katastrofy se sice prodávají nejlíp, ale já si to fakt nemůžu dovolit. Rogers by mě vyhodil,“ snažím se rychle přejít k věci, „potřebuju pomoc! Jal, ty nám pořád říkáš, ať myslíme pozitivně,“ začínám panikařit, „o čem mám psát?“

„Já nevím,“ Jal se zasněně dívá z okna, „o smyslu života?“

„Žádný neexistuje,“ vyhrkne Cindy pohotově. Zamračím se.

„Sorry. Piš o své práci. Seznam důvodů, proč tam zůstáváš, když je tvůj šéf takovej...“

Skočím jí do řeči: „Protože je lepší pracovat než se flákat doma, jak někdo! Navíc potřebuju prachy. Rogers není tak hroznej,“ sama nevím, proč na kamarádku ječím. Zasloužila si to?

„Dovol?! Jsem doma na mateřský!“ Cindy se naštvane zvedá, „seš bezohledná. Musím jít. Čau Jal,“ zaplatí a opouští kavárnu.

„Tos přehnal, Angie,“ podotkne Jal suše, „beztak nejsi schopná vidět svět pozitivně. Odkdy se zastáváš svých nadřízených?“

Její otázka zůstává nezodpovězena. Viděno zpětně, loajálně jsem šéfa hájila při každé příležitosti. Před kolegy. Před známými. Nestěžovala jsem si. Mohlo mi vadit, když vyhodil z práce lidi, kteří ho něčím popudili. Místo toho jsem na nich zpětně začala vidět chyby. Je přísný, ale spravedlivý. Výpovědi byly vždy oprávněné. Dodnes tomu věřím. Tragické.

Uplynuly dva dny. Ležím v posteli u notebooku. Nenapsala jsem ani čárku. Pročetla jsem tolik článků na internetu, že mě bolí oči od zírání na monitor. Zhlédla jsem pár filmů. Inspiraci

stejně nenacházím. Téma mi vyloženě nesedlo.

Prohledám složky v počítači, kde mám uloženou veškerou svoji tvorbu. Mohla bych vybrat ty nejlepší články a poslat je do místních redakcí. Nechce se mi. Ale jak se tak dívám na bílou plochu v textovém editoru, vypadá to, že nemám jinou možnost. Zkusit se má všechno, říkávala moje babička. Zemřela, protože se jí při skoku z letadla neotevřel padák.

Jestli jsem si myslela, že v práci budu tvořivější, spletla jsem se. Dobrého je v řádu světa víc, jen to zlé člověk cítí silněji. Píší nadpis. Hned ho zase smaží. Nebudu vymýšlet pohádky. Jsem dospělá, sdělím svůj názor na patřičných místech, odpovídajícím způsobem.

Upírám oči na zavřené dveře Rogersovy kanceláře. Odvaha mě pomalu opouští. Nadechnu se a zlehka zaklepu. Vstoupím a pozdravím se se svým šéfem.

„Nesete mi hotový článek?“ hádá.

„Ne,“ omluvně se usměje, „přišla jsem se na něco zeptat.“

Zadíval se nejdříve na hodinky, poté na mne: „V pracovní době?“ pozvedne obočí, „co chcete vědět?“

Přemýšlím, jak to formulovat: „Máte čas v pátek večer?“

„Moment,“ vezme si diář a začne v něm listovat, „ano.“

„Mohu vás pozvat na večeři?“

„Pracovně, předpokládám. Chcete prokonzultovat možný kariérní postup?“ uklidňuje mě profesionální tón jeho hlasu. Málem bych uvěřila, že o mém povýšení skutečně uvažuje.

„Ne,“ věnuji mu okouzující úsměv, „soukromě.“

„Dobře,“ začne zlehka, „nečetla jste pracovní kodex?“ ukáže na stěnu, kde je vyvěšený, „vztahy mezi zaměstnanci, nejen na pracovišti, jsou čistě pracovní. Nikdy bych nešel na soukromou schůzku se svou podřízenou. Neporušuji vlastní pravidla.“

„Já vaše pravidla také neporušuji. To bych si nedovolila,“ říkám rozhodně, „dávám výpověď.“ V jeho očích spatřuji úžas. „Nejsem schopna psát na téma, s nímž z hloubi duše nesouhlasím. Jsem jenom člověk...“

„Nechte si prázdné fráze. Víím, že jste ctižádostivá, loajální a pracovitá,“ tentokrát to myslí vážně, „půlka našeho týmu jsou neschopní flákači. Doufal jsem v příležitost se jich zbavit. Zrovna od vás bych výpověď nečekal.“

„Myslete pozitivně. Vždyť přeci dobrého je v řádu světa víc, jen to zlé člověk cítí silněji,“ rýpnu si.

„Plácáte hlouposti. Já víím, že ten citát není pravdivý. Příkaz přišel shora. Měli potřebu rozšiřovat myšlenky člověka, co vládl ve státě, jehož přesnou polohu neznám ani já ani vy,“ z jeho hlasu se s každou další větou vytrácí energický tón.

„Aha. Nevěděla jsem, že vám někdo říká, co máte dělat,“ možná to zní hloupě, ale snažím se být upřímná, „tak jako tak byste mě vyhodil. Sepíšeme výpověď dohodu?“

„Třeba.“

Co tím naznačuje? Je mu jedno, kdy odejdu?

Hned nato se trochu vzpamatuje: „Běžte za sekretářkou, pak se stavte a já vám podepíšu papíry.“

„A co osobní ohodnocení?“ snad mě moc nezkritizuje.

„Vypadněte!“

O pár hodin později, se spoustou dokumentů v ruce, znovu vstupuji do kanceláře. Šéf si bere propisku a zaplňuje příslušné kolonky svými podpisy.

„Už máte zařízené místo jinde? Lepší plat?“ vyptává se.

„Ne, ještě jsem nebyla ani na pracovních pohovorech.“

„Proč tedy odsud prcháte tak rychle?“ srovná podepsaná lejstra na úhlednou hromádku.

Pokrčím rameny. Nečekaně mě v zaměstnání nic nedrží. Jen bych tu ztrácela čas.

„Můžete být upřímná. Víím, že mě všichni moji podřízení nenávidí,“ ušklíbne se, „co mám podle vás dělat? Mám být mírnější? Nechat neschopné povaleče bez dozoru, dát jim víc volnosti? Nadto mám zaměstnance prosit, aby plnili své povinnosti?“ evidentně nás hází všechny do jednoho pytle.

„Nemám důvod vás nenávidět,“ vzdychnu, „všechno, co děláte je správné, ale musíte si uvědomit, že zaměstnanci jsou jen lidi, ne stroje. Nebudou poslouchat na slovo. Ne každého svou neúprosností motivujete k lepším výkonům.“

Zdá se mi to nebo vidím v jeho očích smutek?

„Nevěřil bych, že to řeknu, ale budete mi chybět.“

„Vždyť jsem postradatelná,“ jak před pár dny prohlásil.

„Ano, jste,“ odmlčí se „i přesto jste jedinečná.“

„Na světě neexistují dva lidé, kteří by byli stejní. Všichni jsme výjimeční,“ měla bych omezovat svou zálibu v říkání frází.

„Komu mám odevzdat čipovou kartu?“ ptám se, když na mou poznámku nereaguje. Tuším, že to spadá do kompetencí personálního oddělení.

„Nechte si ji na památku, Angie,“ podává mi podepsanou výpověď, „nuže jste oficiálně nezaměstnaná. Jak se cítíte?“

Co na to říct? „Pokud nechcete slyšet sarkastickou odpověď, nepokládejte mi stupidní otázky.“

„Nemám v zásobě žádné inteligentní dotazy.“

„Tak tedy sbohem,“ je těžké loučit se s někým, bez koho si svůj život nedokážu představit. Odcházím kvůli jediné neshodě.

„Angie,“ zastavím se ve dveřích, „vy vždycky víte, co říci, tak mi poradte, jak pozvat na večeri nezaměstnanou novinářku.“

Uvědomím si, že pozítří je 21. prosince: „Prostě řekněte, že nechcete den před koncem světa hnít sám v téhle kanceláři.“

„Nechci hnít v této kanceláři, ani o Vánocích, dokonce ani příští rok,“ rozvinul můj nápad.

„Výjimečně budu o Vánocích doma. A po celkem nedobrovolné dovolené nastupuji jako redaktor na pobočku v New Crownu.“

Zírám s otevřenou pusou. Nemůžu tomu uvěřit.

„Byl jsem přeložen. Zajímá vás důvod? Nebyl jsem schopen najít nikoho, kdo by napsal článek na zadané téma. Nemohu pobíhat po redakci a vyhrožovat zaměstnancům výpovědí pár dní před Vánocemi. A obhajoba vašich názorů mi také nepřidala,“ dodal rozhořčeně.

„Wow,“ nevím, co říct, „to je...hezky?“

„Milý dárek k Vánocům, že?“

„Zavolám vám,“ dodá, „máme domluvenou večeři, Angie,“ usměje se na mě.

Nikdy by mě nenapadlo, že jedna obyčejná večeře s bývalým šéfem může změnit můj život. Ale stalo se.

Nejsem nejlepší zaměstnanec a Rogers není nejlepší šéf. Nikdy nebudeme takoví, jací bychom si přáli být. Ale letos poprvé nebudeme trávit Vánoce v práci. Budeme sedět v Rogersově vile u hořícího krbu a čekat na Santu. Protože jsme společně přečkali konec světa.

Tereza Čejková Mastičkářka

Za Elmírou chodili lidé s nejrůznějšími problémy ze širokého okolí. Tuhle nemiloval její chlapec, tam ten měl protivnou tchýni, těmhle krávy nedojily, tamti chtěli syna a ona si vždy věděla rady. Dokázala neuvěřitelné věci a všem pomáhala ochotně a bez rozdílu.

Žila v lese, v malé chaloupce skryté pod větvemi borovic a do vsi se vydávala málokdy. Svým zázračným schopnostem se naučila od maminky, která se jim naučila od své a ta zase od té své. Nebyly to čarodějky, ale měly zvláštní nadání a cit pro míchání lektvarů, mastiček a odvarů, věděly, jak používat zaklínadla, aby měla žádoucí účinek, přestože nikoho doopravdy neočarovala, a dokázaly vyléčit snad každý neduh, který jste si mohli vymyslet.

Jednou na jaře se u jejích dveří objevil hošík ve vyšíváném fráčku a s napudrovanou parukou, jak nosívají knížata. Muselo to být páže ze zámku, kde se asi dělo něco strašného. Když viděla, jak je celý rudý a zadýchaný, až mluvit nemohl, posadila ho na kmen a dala mu napít sladké vody z lesní bystřiny. Vypil ji třemi doušky. S vyvalenýma očima ji začal překotně pobízet: „Pospěš se mnou – něco strašného – princ – princ...“ Elmíra na nic nečekala, popadla svůj raneček s voňavými mastmi, které uleví vždy a od všeho, a běžela za pážetem, div že o sebe nezakopli.

Okamžitě ji dovedli do princovy komnaty. Princ ležel pod obrovskou peřinou, skoro vidět ho nebylo a okolo něj asi tucet dvořanů, mudrců i šarlatánů. Vzduch byl ztěžklý vůní kadidla, bylo tam temno a neuvěřitelné horko. Všichni na ni zírali a čekali, jaký zázrak předvede. Elmíra se zamračila, prudce odtáhla závěsy, až si obecnstvo muselo zakrýt oči dlaněmi v hedvábných rukavičkách. „Všichni ven!“ zakřičela tak hlasitě, jak jen mohla, a dvořané ihned poslechli. Jen studování lékaři otáleli, ale jejímu pohledu dlouho neodolali. Kdo by také neposlechl někoho, kdo vám na nose vykouzlí bradavici raz dva.

Vyšplhala na modře čalouněné křesílko, aniž by se trápila, že ho ušpiní. S námahou otevřela okno a do místnosti zavál čerstvý vzduch a jarní paprsky rozzářily všechno zlato v místnosti. Stáhla z prince těžkou příkrývku a rozepnula horní knoflíčky jeho noční košile. Zalovila v uzlíčku a vytáhla mátový krém. Opatrně mu ho rozetřela na hrudník a na čelo, které předtím

ochladila mokrým kapesníčkem. Na polštář vedle jeho hlavy nakropila pár kapek levandule, aby měl klidné spaní a ustoupila horečka. Než odešla, předala instrukce služebnictvu a přikázala, aby dovnitř nikoho nepouštěli.

Když se druhý den vrátila, princ seděl na posteli a jedl slepičí vývar, který mu naordinovala. Věnoval jí úsměv na uvítanou a Elmíra si uvědomila, jak je krásný. Vypadá úplně jinak, tváře mají zdravou barvu, vlasy se mu kolem nich vesele kroutí a jeho oči připomínají barvu jantaru.

„Vaše Veličenstvo,“ uklonila se a dávala přitom pozor, aby se samým okouzlením nezakoktala. „Tohle si schovejte pro mé rodiče, jmenuji se Orlan a klanět bych se měl já tobě. Tolik dní ležím jako lazar, doktoři nesvedli nic, ale po jediné tvé návštěvě se cítím jako rybička.“ Elmíra se začervenala až za ušima. Při odchodu jí divoce bušilo srdce, snad jí chtělo vyskočit z hrudníku a ona si tolik přála, aby mohla zůstat. Věděla ale, že princ už je zasnoubený a hned, jak se uzdraví, vezme si komtesu Galínii. Nebyla krásnější než Elmíra, ale měla modrou krev a věno ve zlatě a drahých kamenech a princ ji měl rád. Byla smutná, ale co mohla dělat.

Tři dny a tři noci ležela na louce, počítala hvězdy, obdivovala plovoucí oblaka, poslouchala šplouchání potůčku a zoufala si láskou k princovi. Kdyby byla opravdovou kouzelnicí, přičarovala by si kočár s koňmi, krásné šaty a truhlu plnou diamantů, Orlan by se do ní zamiloval a mohli by se vzít. Jenže byla jen mastičkářka, až zestárne, budou jí říkat babka kořenářka, ale pořád bude žít sama v lesním domku. Vtom dostala nápad. Vždyť je bylinkářka, co léčí, proč by tedy pro jednu nemohla nemoc způsobit? Ne vážnou, jen docela obyčejnou rýmu. Svatba by se odložila a Elmíra by zatím měla dost času prince přesvědčit, že ona je ta pravá a aby s ní utekl.

Utíkala domů a okamžitě začala vařit. Trochu smůly ze smrku, dva březové listy a hrst nezralých borůvek. Za pár chvil už pospíchala do zámku s fialovou tekutinou v zazátkované lahvičce. Vyhlídla si mladičkou služebnou, takovou, která bude dost hloupá, aby ji poslechla, ale zároveň tolik šikovná, aby ji neprozradila. „Každé ráno kapku do čaje, rozumíš? Jednu kapku a nikomu to neříkej! Za odměnu ti připravím tolik lektvaru lásky, kolik budeš chtít,“ nakazovala jí. Děvče zuřivě přikyvovalo a svíralo lahvičku v dlani tak pevně, až se Elmíra bála, aby ji nerozdrtila.

Netrvalo to ani den a malé páže se u ní objevilo znovu. Tentokrát si s sebou ale nebrala voňavé olejíčky, ale jen docela malinkou ampulku s růžovou vodou a srdíčkem na cedulce kolem hrdla. Princ vypadal stejně, jako když ho viděla poprvé. Větralo se, mazalo se, krmilo se vývarem, ale tentokrát nic nepomáhalo. Opět všechny vykávala z komnaty a sedla si na kraj matrace. „Jen spi, můj milý. Až se vzbudíš, uvidíš mě a pak spolu budeme navěky šťastní,“ pohládila ho po neposlušných vlasech a prstem mu opatrně rozevřela rty. Vylila mu do úst celý obsah lahvičky a ještě jím pro jistotu, aby nepřišla ani kapka na zmar, zatřepala. A pak jej políbila.

Pomalou otevřel svoje zlaté oči a posadil se. „Elmíro, miluji tě.“ „Já tebe také, Orlane, ale musíme mluvit potichu,“ usmívala se radostí, že nápoj lásky funguje i na královského syna. Vysvětlovala mu svůj plán a on otupěle souhlasil se vším, co mu řekla. Byl jí okouzlen. „Teď si odpočiň, můj nedražší Orlane. Musím pro nás jít vše nachystat a uvařit další lektvar, abys na

mě do zítřka nezapomněl,“ rozloučila se a vrátila se do chaloupky.

Celou cestu si šťastně zpívala a tančila. Vyšlo jí to! Vezme si krásného prince a budou mít dvě děti a dům v horách.

A pak zjistila něco strašného. Nemá svůj raneček! Někde ho nechala ležet i s prázdnou lahvičkou. Jestli ho někdo najde a zjistí se, že začarovala dědice trůnu, bude s ní amen! Zběsile ho všude hledala, několikrát se po cestě otočila tam i zpět, ale nikde nebyl. Padla tma a ona musela přemýšlet, co bude dělat. Ale než stačila cokoliv vymyslet, dopadla jí těžká ruka na rameno. „Slečna Elmíra?“ nadskočila leknutím a mrtvá strachy se otočila na muže, který ji jistojistě přišel odvést do šatlavy. Byl to ale jen chudý sedlák, který měl jen jediného vola a i ten už dosluhoval. „Prosím, potřebuji lék pro mého Osvalda, mého volečka, který mi už tolik let dobře slouží,“ zaprosil. Elmíra byla dosud vyděšená. Byla příliš překvapená na to, aby dokázala odpovědět nebo tomu muži pomoci. Dala se na útěk.

Běžela dlouho, tolik mil a pořád slyšela zvony oznamující zločin na královské rodině. Našli lahvičku od lektvaru. Služebná pod výhrůžkou useknutí ucha přiznala, že prince podala jed, který Elmíra namíchala, a zamilovanou mastičkářku teď hledali po celé zemi. Tolik plakala, tolik litovala. Vykonala tolik dobrého. Ale teď, když udělala chybu a ze slepé lásky uškodila celému království, nikdo si nevzpomene na její milou povahu, ochotu a dobré skutky. A tak musela odejít až do dalekých krajů, kde ji nikdo nebude znát a kde si bude moct postavit jinou chaloupku v jiném lese a bude pomáhat jiným lidem. A hlavně už se nikdy nešťastně nezamiluje.

Významné kulturní a komunitní centrum Vyškova

Zajišťujeme a poskytujeme:

- půjčování
  - kvalitních knih z oblasti beletrie a společensko-vědní literatury pro dospělé i dětské čtenáře
  - CD nosičů – hudebních i audioknih
  - denního tisku, odborných časopisů a společenských magazínů
  - regionální literatury
  - meziknihovní výpůjční službu
- Akademie 3. věku – vzdělávání pro seniory
- besedy s autory nad knihou, vzdělávací pořady
- hudební akce s velkoplošnou projekcí
- kurzy základního ovládní PC a internetu
- aktivizační programy – trénink paměti
- práce s dětmi a mládeží – besedy, hry, soutěže
- internet pro veřejnost
- služby pro handicapované spoluobčany
- knihovnicko-bibliografické lekce
- vypracování rešerší, bibliografické a faktografické informace
- reprografické služby pro veřejnost
- regionální centrum – poradenská a konzultační činnost, nákup a distribuce výměnných souborů
- pořádání výstav, vernisáží

Poslání nadace

Posláním nadace je podporovat vytváření podmínek pro plnohodnotný život lidí regionu nezávisle na jejich věku, sociálním postavení či zdravotním stavu. Za tímto účelem nadace každoročně vyhlašuje grantové řízení, ve kterém podporuje veřejně prospěšné projekty neziskových organizací ve městě Vyškově a v okrese Vyškov.

Cílem nadace je monitorovat potřeby a priority komunity a získávat finanční prostředky na jejich podporu.

Tři brány
komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci

Dukelská 121/6
682 01 Vyškov
Tel.: 603 798 031
e-mail: nadace@tribrany.cz
www.tribrany.cz

Číslo účtu: 201781448/0600

Tento Sborník vydaly společně Knihovna Karla Dvořáčka ve Vyškově a Tři brány, komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci Vyškov v březnu 2013.

K vydání připravila Zdeňka Adlerová.

Obrazové přílohy - není-li uvedeno jinak - pocházejí z archivu Knihovny Karla Dvořáčka.

Vychází za finanční podpory Komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci Tři brány.